

[Miljøministeren]

USA, Japan og Centraleuropa, men alle erkendte, at der skulle skabes et langt bedre grundlag for at bekæmpe den stigende forurening. Hvis ikke, så ville vi i løbet af få år stå i en lige så alvorlig situation som de store industrinationer.

Dette var baggrunden for, at den daværende socialdemokratiske regering tog initiativet til at gennemføre miljøbeskyttelsesreformen. Den hidtidige indsats mod forureningen var spredt såvel administrativt som lovgivningsmæssigt. Miljøproblemerne blev ofte i forbindelse med løsning af andre opgaver betragtet som noget sekundært. Miljøbeskyttelsesloven rettede op på disse åbenlyse mangler. Vi fik i ét lovkompleks samlet retsregler, der hidtil havde været optaget i forskellige love.

Vi fik med miljøbeskyttelsesloven indført den særlige ordning, hvorefter forurenende virksomheder ikke kan opføres uden på forhånd at være godkendt. Vi fik også indført regler, der sikrer, at kommuner og amter skal planlægge placeringen af de særlig forurenende virksomheder, således at de generer omverdenen mindst muligt.

Som bekendt indeholder miljøbeskyttelsesloven en bestemmelse om, at den skal tages op til revision i dette folketingsår. Som oplæg til forberedelsen af denne revision tog min forgænger, miljøminister Helge Nielsen, initiativet til at lade miljøstyrelsen undersøge, hvilke bestemmelser der var konstateret behov for at ændre, og om der var nye områder, der burde reguleres i loven.

Hovedkonklusionen på undersøgelsen blev, at miljøbeskyttelsesloven stort set har virket godt, at erfaringsgrundlaget for en revision er for lille, at praksis har vist, at der ikke i dag er behov for større ændringer af loven, og at der kun på enkelte, specielt administrative, punkter er behov for mindre justeringer af de gældende bestemmelser.

VS' forslag indeholder fem punkter, som jeg i korthed skal kommentere. Jeg vil gerne starte med punkt 5, som vedrører spørgsmålet om etablering af en forhåndsgodkendelsesordning for kemiske stoffer. Jeg er enig med forslagsstillerne i, at den gældende lovgivning om kemiske stoffer ikke er tilfredsstillende. Det er på denne baggrund, at regeringen inden jul vil give folketinget en redegørelse om produktvurderingen, en redegørelse, hvor hovedvægten bliver lagt på pro-

blemerne omkring vurdering og godkendelse af de kemiske stoffer og produkter. Jeg regner med, at denne redegørelse vil blive fulgt op af en forhandling om spørgsmålet i folketinget. Udfaldet af folketingets debat om dette emne regner jeg så med kan være vejledende for udarbejdelsen af det lovforslag om regulering af sundheds- og miljøfarlige produkter og stoffer, som regeringen vil fremsætte i næste folketingsår, og som skal afløse den gældende lovgivning om gifte og bekæmpelsesmidler. Jeg vil derfor foretrække, at en drøftelse af dette vigtige spørgsmål finder sted i forbindelse med behandlingen af produktvurderingsredegørelsen. Men som sagt er jeg enig med forslagsstillerne i, at en strammere lovgivning om de kemiske stoffer er påkrævet.

Hvad angår forslaget punkt 1 om udvidet åbenhed omkring miljøbeskyttelsessager, så kan jeg ligeledes sige, at jeg er enig i, at den gældende miljøbeskyttelseslov ikke er tilfredsstillende. De forslag til ændringer i miljøbeskyttelsesloven og levnedsmiddelloven, som nu er fremsat, giver imidlertid efter min opfattelse en tilstrækkelig åbenhed og offentlighed omkring miljøsagens behandling. I det omfang VS' forslag går videre end de nu fremsatte forslag til ændring af miljøbeskyttelsesloven og levnedsmiddelloven, så vil jeg ikke kunne tiltræde det.

Hvad angår punkt 2 i forslaget, så mener jeg ikke, at der i øjeblikket er behov for en ændring af miljøbeskyttelsesloven. I praksis vil stadig flere virksomheder, først og fremmest i forbindelse med en bygningsmæssig eller driftsmæssig ændring, der fører til en øget forurening, blive underkastet myndighedernes vurdering. Jeg er enig i, at målet på lidt længere sigt må være, at også bestående virksomheder skal omfattes af godkendelsesordningen, men vi har ganske simpelt ikke kapacitet til på én gang at tage alle eksisterende virksomheder ind til gennemgang og godkendelse. Det betyder naturligvis ikke, at de eksisterende virksomheders forurening er uden for myndighedernes kontrol. Der er i den gældende miljøbeskyttelseslov en række andre muligheder for at kontrollere disse virksomheders forurening.

Hvad angår forslaget punkt 3, så er jeg naturligvis enig med forslagsstillerne i det princip, at forurenere skal betale for foranstaltninger til at begrænse eller fjerne en gi-